

**ВИРОК
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ**

м. Луцьк

19 червня 2024 року

Луцький міськрайонний суд Волинської області в колегіальному складі:

головуючого судді -

Камінської К.О.,

суддів -

Полюшко А.В., Марчука А.В.,

за участю секретаря -

Агрипініної К.А.,

прокурора -

Зубаня С.О.,

захисника -

Руденка В.Р.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в приміщенні суду в місті Луцьку в порядку спеціального судового провадження за відсутності обвинуваченого (in absentia) обвинувальний акт у кримінальному провадженні №22023030000000105, що надійшов з Волинської обласної прокуратури, відносно **Голішнікова Андрія Володимировича**, 03.01.1984 року народження, уродженця, зареєстрованого та мешканця м. Мелітополь, провулок 2-й Некрасова, 20 Запорізької області, громадянина України, з вищою освітою, раніше не судимого,

- у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.111 КК України, -

ВСТАНОВИВ:

Обвинувачений Голішніков А.В., зазначене кримінальне правопорушення вчинив за таких обставин.

Верховною Радою України Радянської Соціалістичної Республіки схвалено 24.08.1991 «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України - Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій.

До системи адміністративно - територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема і Запорізька область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Згідно з вимогами ст. ст. 72, 73 Конституції України питання про зміну території України вирішується виключно всеукраїнським референдумом, який призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень,

встановлених Конституцією, та проголошується за народною ініціативою на вимогу не менш як трьох мільйонів громадян України, які мають право голосу, за умови, що підписи щодо призначення референдуму зібрано не менш як у двох третинах областей і не менш як по сто тисяч підписів у кожній області.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1991 російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10.02.1995, що укладений між державами СНД, серед яких є Україна та російська федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів один одного та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їхню непорушність, а також вирішувати усі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть; не встановлювати з ними політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності, не надавати їм економічної, фінансової, військової та іншої допомоги.

Відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та російська федерація уклали 31.05.1997 Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 № 13/98-ВР та Федеральним Законом російської федерації від 02.03.1999 № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2 - 3 зазначеного Договору, російська федерація (далі - рф) зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та рф про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований рф 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької, Луганської, Запорізької та інших областей відноситься до території України.

Незважаючи на вищевикладене, 21.02.2022 рф визнано так звані «донецьку народну республіку» та «луганську народну республіку» незалежними державами, попередньо впроваджуючи в період 2013-2022 років, із застосуванням засобів масової інформації, ідеї єдиного російського народу та відсутності української нації, вчиняючи неоголошені та приховані вторгнення на територію України підрозділів збройних сил та інших силових відомств рф, організовуючи та підтримуючи терористичну діяльність, направлену на окупацію Донецької та Луганської областей та порушення територіальної цілісності України.

Надалі «президент» рф оголосив 24.02.2022 про рішення розпочати так звану військову операцію в Україні.

Після цього, збройними силами рф, які діяли за наказом керівництва рф і збройних сил рф, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військовим штабам і складам Збройних сил України, а також підрозділами збройних сил та інших військових формувань рф 24.02.2022 здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна через державний кордон України, який проходить територіями Автономної республіки Крим, Запорізької, Донецької, Луганської, Харківської, Херсонської, Миколаївської, Сумської, Чернігівської та інших областей, і здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, окупували частину вказаної території, організували проведення псевдо-референдумів та прийняття незаконних, з огляду на норми міжнародних актів, рішень щодо включення окупованих територій Донецької, Запорізької, Луганської областей до складу суб'єктів рф, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час і призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

У свою чергу, указом Президента України № 64/2022 від 24.02.2022, у зв'язку з військовою агресією рф проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану», введено воєнний стан на всій території України, дія якого неодноразово продовжувалася та який триває по даний час.

Відповідно до ч. 2 ст. 9 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» Кабінет Міністрів України, інші органи державної влади, військове командування, військові адміністрації, Верховна рада Автономної Республіки Крим, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування здійснюють повноваження, надані їм Конституцією України, цим та іншими законами України.

Відповідно до ст.9 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2012 № 1207-VII, державні органи та органи місцевого самоврядування, утворені відповідно до Конституції та законів України, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території діють лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Будь-які органи, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території та їх діяльність вважаються незаконними, якщо ці органи або особи створені, обрані чи призначені у порядку, не передбаченому законом.

У ході розвитку подій, пов'язаних з військовою агресією рф та окупацією ряду населених пунктів Запорізької області, Голішніков А.В., який станом на 24.02.2022 постійно проживав на території м. Мелітополя, до початку військової агресії рф обіймав посаду головного спеціаліста управління комунальною власністю Мелітопольської міської ради Запорізької області, тобто був посадовою особою органу місцевого самоврядування, та відповідно останньому були достовірно відомі наведені вище факти розв'язання та ведення рф агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, захоплення державних установ, організацій та військових частин, оскільки ці події широко висвітлювались більшістю засобів масової інформації та набули розголосу у місцевого населення.

Відповідно до ст. 2 Закону України «Про місцеве самоврядування» місцеве самоврядування в Україні - це гарантоване державою право та реальна здатність громади - жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища, міста - самостійно або під відповідальність органів та посадових осіб місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України. Місцеве самоврядування здійснюється територіальними громадами сіл, селищ, міст як безпосередньо, так і через сільські, селищні, міські ради та їх виконавчі органи, а також через районні та обласні ради, які представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст.

Відповідно до ст. 11 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» виконавчими органами сільських, селищних, міських, районних у містах (у разі їх створення) рад є їх виконавчі комітети, відділи, управління та інші створювані радами виконавчі органи.

Згідно з ст. 2 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» посадовою особою місцевого самоврядування є особа, яка працює в органах місцевого самоврядування, має відповідні посадові повноваження щодо здійснення організаційно-розпорядчих та консультативно-дорадчих функцій і отримує заробітну плату за рахунок місцевого бюджету.

Відповідно до ст. 8 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» основними обов'язками посадових осіб місцевого самоврядування є: додержання Конституції і законів України, інших нормативно-правових актів, актів органів місцевого самоврядування; забезпечення відповідно до їх повноважень ефективної діяльності органів місцевого самоврядування; додержання прав та свобод людини і громадянина; збереження державної таємниці, інформації про громадян, що стала їм відома у зв'язку з виконанням службових обов'язків, а також іншої інформації, яка згідно із законом не підлягає розголошенню; постійне вдосконалення організації своєї роботи, підвищення професійної кваліфікації; сумлінне ставлення до виконання службових обов'язків, ініціативність і творчість у роботі; шанобливе ставлення до громадян та їх звернень до органів місцевого самоврядування, турбота про високий рівень культури, спілкування і поведінки, авторитет органів та посадових осіб місцевого самоврядування; недопущення дій чи бездіяльності, які можуть зашкодити інтересам місцевого самоврядування та держави.

Статтею 11 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» передбачено, що громадяни України, які вперше приймаються на службу в органи місцевого самоврядування, у день прийняття відповідного рішення складають Присягу посадових осіб місцевого самоврядування. Особа, яка відмовилася від складення Присяги, вважається такою, що не вступила на посаду, а рішення про її призначення, обрання чи затвердження вважається таким, що втратило юридичну силу.

З 25.02.2022 по даний час Мелітопольська міська територіальна громада та ряд інших селищних, міських і сільських територіальних громад Запорізької області перебувають під окупацією збройних сил РФ, що зафіксовано відповідним Переліком, затвердженим Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від 22.12.2022 № 309.

Під час указаної окупації, представники органів місцевого самоврядування та органів державної влади на місцях були примусово та незаконно відсторонені від виконання покладених на них обов'язків.

Відповідно до ст. 9 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», державні органи та органи місцевого самоврядування, утворені відповідно до Конституції та законів України, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території діють лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Будь-які органи, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території та їх діяльність вважаються незаконними, якщо ці органи або особи створені, обрані чи призначені у порядку, не передбаченому законом.

У свою чергу, громадянин України Голішніков А.В., відповідно до вимог ст. 68 Конституції України, зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, актів Президента України і Кабінету Міністрів України, наказів та інших нормативно-правових актів.

Всупереч указаним правовим нормам, після повної окупації військовослужбовцями збройних сил російської федерації міста Мелітополь, Мелітопольського району та інших територіальних одиниць Запорізької області, головний спеціаліст управління комунальною власністю Мелітопольської міської ради Запорізької області Голішніков А.В., маючи

достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів збройного конфлікту, викликаного російською військовою агресією, а відтак усвідомлюючи суспільно небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, водночас підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у тому числі щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів російської федерації, які передбачають перебування України у сфері її впливу, а також з корисливих мотивів та хибного почуття кар'єризму, вирішив використати факт встановлення окупаційної влади на території Мелітопольської міської територіальної громади та ряду інших населених пунктів Запорізької області у своїх особистих інтересах, з власної ініціативи, зраджуючи Присязі посадової особи місцевого самоврядування, перейшов на бік ворога в період збройного конфлікту, діючи в умовах воєнного стану, що виразилось у добровільному поступленні, в період часу з 25.02.2022, але пізніше 10.02.2023, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлений, на службу до незаконного органу влади окупаційної адміністрації держави-агресора - так званої «воєнно-гражданской администрации г. Мелитополь Запорожской области», на посади «спеціаліста», а у подальшому з 10.02.2023 - «начальника управління комунальної собствениости, градостроительства, архитектуры, имущественных и земельных отношений военно-гражданской администрации г. Мелитополь» (мова оригіналу), а починаючи з 15.06.2023 обійняв посаду «спеціаліста управління комунальної собствениости, градостроительства, архитектуры, имущественных и земельных отношений военно-гражданской администрации г. Мелитополь» (мова оригіналу).

Діючи умисно у такий спосіб на користь ворога, з метою представлення окупаційній владі своєї особистої прихильності, формування в населення Мелітопольської територіальної громади та Запорізької області району думки невідворотності встановлення та утвердження російської окупації частини території України, як єдиної законної влади на цій території, просуваючи ідеї проросійської спрямованості, незворотного і стабільного існування на теренах Запорізької області влади рф та ідей «російського світу», Голішніков А.В., перебуваючи 27.02.2023 на окупованій території Мелітопольського району Запорізької області, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлений, розпорядженням так званого голови окупаційної військово-цивільної адміністрації м. Мелітополь Запорізької області №13-р від указаної вище дати, включений до складу «общественной комиссии по организации общественного обсуждения проектов создания комфортной городской среды и подведения его итогов» (мова оригіналу), а також висунув свою кандидатуру в депутати для наступного руху від партії «Единая россия» у рамках проведення єдиного дня голосування 2023 року, чим фактично надав представникам іноземної держави допомогу в проведенні підривної діяльності проти України.

Діючи у такий спосіб та використовуючи своє попереднє становище представника органу владних повноважень Мелітопольської міської територіальної громади, Голішніков А.В., а надалі незаконно обійнявши посади у так званому «управлении коммунальной собственности, градостроительства, архитектуры, имущественных и земельных отношений военно-гражданской администрации г. Мелитополь» (мова оригіналу) в складі окупаційної адміністрації держави-агресора на тимчасово купованих територіях Запорізької області, приймаючи участь з представниками держави-агресора, та її окупаційної адміністрації в «спільних комісіях», з подальшим поширенням окупаційною владою відомостей про такі заходи в інформаційному просторі на окупованих територіях та території російської федерації, Голішніков А.В. вчинив умисні дії на користь і на боці ворога, з метою утвердження окупаційної влади, переконання мешканців Мелітопольського району у втраті законною українською владою будь-якого контролю над цими територіями та створення в них хибного уявлення незворотного і стабільного існування на теренах Запорізької області влади рф, а також належного функціонування окупаційної адміністрації держави-агресора «воєнно-гражданской администрации г.Мелитополь Запорожской области», та відповідно

підтверджуючи легітимність такої псевдо влади, тим самим надаючи представникам іноземної держави допомогу в проведенні підривної діяльності проти України.

Таким чином, обвинувачений Голішніков А.В. своїми діями, які виразилися у державній зраді, тобто в умисно вчиненому громадянином України діянні на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, наданні іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчиненим в умовах воєнного стану, вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч. 2 ст. 111 КК України.

Загальні засади кримінального провадження за відсутності обвинуваченого (*in absentia*).

Згідно з вимогами, передбаченими ч.2 ст.7 КПК України, зміст та форма кримінального провадження за відсутності підозрюваного або обвинуваченого (*in absentia*) повинні відповідати загальним засадам кримінального провадження, зазначеним у частині першій цієї статті, з урахуванням особливостей, встановлених законом.

Як встановлено ч.3 ст.323 КПК України, судовий розгляд у кримінальному провадженні щодо злочинів, зазначених у частині другій статті 297-1 цього Кодексу, може здійснюватися за відсутності обвинуваченого (*in absentia*), крім неповнолітнього, який переховується від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності (спеціальне судове провадження) та/або оголошений в міжнародний розшук.

Відповідно до положень ч.5 ст.374 КПК України у разі ухвалення вироку за наслідками кримінального провадження, у якому здійснювалося спеціальне досудове розслідування або спеціальне судове провадження (*in absentia*), суд окремо обґрунтовує, чи були здійснені стороною обвинувачення всі можливі передбачені законом заходи щодо дотримання прав підозрюваного чи обвинуваченого на захист та доступ до правосуддя з урахуванням встановлених законом особливостей такого провадження.

З огляду на положення КПК України та Резолюції (75) 11 Комітету Міністрів Ради Європи, суд зазначає про таке.

Відповідно до п.8 ч.2 ст.52 КПК України обов'язкова участь захисника забезпечується у кримінальному провадженні щодо осіб, стосовно яких здійснюється спеціальне досудове розслідування або спеціальне судове провадження, - з моменту прийняття відповідного процесуального рішення.

Захисник у судовому засіданні зазначив, що не мав можливості зв'язатися з обвинуваченим і з'ясувати в ним правову позицію щодо пред'явленого обвинувачення, оскільки будь-яких засобів зв'язку з ним немає, останнє відоме місце проживання обвинуваченого наразі є тимчасово окупованою територією України.

Судовий розгляд у межах даного кримінального провадження здійснювався за відсутності обвинуваченого Голішнікова А.В. (*in absentia*), який показань суду не надавав, будь-яких клопотань від останнього на адресу суду також не надходило.

Відповідно до ухвали Луцького міськрайонного суду Волинської області від 04.03.2024 постановлено здійснювати спеціальне судове провадження за обвинувальним актом відносно Голішнікова А.В., який обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.111 КК України.

Повістки про виклик обвинуваченого Голішнікова А.В. у судові засідання, а також інформація про процесуальні документи надсилались та публікувались відповідно до вимог ст. 323 КПК України.

Судом вживались заходи для виклику обвинуваченого Голішнікова А.В. для забезпечення доступу до правосуддя, у зв'язку із чим останній викликався в судові засідання в порядку ст. 323 КПК України. Повістки про виклик опубліковувались у засобах масової

інформації загальнодержавної сфери розповсюдження, а саме у газеті «Урядовий кур'єр», на офіційному веб-сайті Луцького міськрайонного суду Волинської області, а також на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора.

Таким чином, суд вважає, що наявні у справі документи свідчать про відмову Голішнікова А.В., який в свою чергу повинен був знати про розпочате кримінальне провадження, від здійснення свого права предстати перед українським судом за діяння вчинені на території суверенної України, юрисдикцію якої обвинувачений над собою не визнає, та захищати себе безпосередньо в такому суді, а так само свідчать про його наміри на ухилення від кримінальної відповідальності.

У той же час, ухилення обвинуваченого Голішнікова А.В. від правосуддя, суд оцінює як реалізацію останнім його невід'ємного права на свободу від самозвинувачення чи самовикриття (п/п. «г» п. 3 ст. 14 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, ст. 63 Конституції України), як одну з ключових гарантій презумпції невинуватості.

Водночас, дане кримінальне провадження здійснювалось за обов'язковою участю захисника, який був забезпечений державою з Регіонального центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги у Волинській області.

Захисник обвинуваченого Голішнікова А.В. – адвокат Руденко В.Р. у судовому засіданні зазначив, що, докази сторони обвинувачення ґрунтуються виключно на припущеннях, у зв'язку з чим, виходячи з принципів презумпції невинуватості, просив виправдати обвинуваченого у зв'язку з відсутністю в його діях складу кримінального правопорушення.

Враховуючи наведене, суд вважає, що стороною обвинувачення та судом вживалися достатні заходи щодо дотримання прав обвинуваченого Голішнікова А.В. на захист та доступ до правосуддя, з урахуванням здійснення спеціального досудового розслідування та спеціального судового провадження.

Винуватість обвинуваченого Голішнікова А.В. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.111 КК України, тобто у вчиненні умисних дій, які виразилися у державній зраді, тобто в умисно вчиненому громадянином України діянні на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, наданні іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчиненим в умовах воєнного стану, повністю підтверджується зібраними в ході досудового розслідування та дослідженими під час судового розгляду доказами в кримінальному провадженні.

Допитаний в судовому засіданні, у режимі відеоконференції, свідок Шостак Д.Ю. суду показав, що йому знайомий Голішніков А.В., який раніше був його колегою по роботі, де останній до повномасштабного вторгнення працював в управлінні комунальної власності Мелітопольської міської ради. Після окупації Голішніков А.В. перебуваючи під присягою посадової особи місцевого самоврядування, погодився на співпрацю із окупаційною владою м. Мелітополь Запорізької області. На скільки йому відомо, Голішніков А.В. на даний час там займає керівну посаду, прославляє «руський мір», партію «єдина росія» та його керівника путіна.

Про те, що Голішніков А.В. перейшов на бік ворога, йому стало відомо із інформаційних джерел (телеграм каналів) окупаційної влади, де на фото останній присутній на різноманітних заходах та на відкритому сайті так званої адміністрації окупаційної влади.

На даний час виконавчий комітет Мелітопольської міської ради, здійснює свої повноваження на території м. Запоріжжя, і всі хто не зрадив присязі виїхали туди із тимчасово окупованої території.

На його думку, Голішніков А.В. добровільно перейшов працювати на окупаційну владу, оскільки до листопада 2022 року був вільний виїзд із м. Мелітополь і якщо був би на нього якийсь тиск з боку окупаційної влади, то останній би виїхав на підконтрольну

територію України.

Допитана в судовому засіданні, у режимі відеоконференції, свідок Макарова Ю.Ю. суду показала, що до вторгнення на територію України російських військ, вона працювала в управлінні комунальної власності Мелітопольської міської ради, звідки в подальшому виїхала на підконтрольну Україні територію. В квітні 2022 року на зборах окупаційної влади, було запропоновано працювати на них, на даній нараді також був присутній її колега Голішніков А.В. і в нього було чітко розуміння того, що він залишається працювати в м. Мелітополь. Після виїзду із м. Мелітополь, вони із новин (телеграм каналів) дізналися, що Голішніков А.В. очолив управління комунальної власності так званої Мелітопольської міської ради окупаційної влади та балотувався в депутати від партії «єдина росія».

На її думку, Голішніков А.В. добровільно обійняв посаду в органах окупаційної влади, оскільки під час так званої наради загарбників щодо співпраці із ними, ні на кого не чинився тиск, все відбувалося в добровільному порядку.

Окрім показань свідків Шостака Д.Ю. та Макарова Ю.Ю., кожного зокрема, винність Голішнікова А.В. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.111 КК України, об'єктивно підтверджується також і іншими доказами дослідженими безпосередньо у кримінальному провадженні, а саме:

- протоколом огляду від 05.06.2023 з додатками – диском CD-R, в ході якого оглянуто документ під назвою «О розданий общественной комиссии», який поширений на офіційному сайті т.зв. «ВЦА м. Мелітополя Запорізької області», згідно якого встановлено, що в тексті згадується Голішніков А.В., який добровільно зайняв посаду т.зв. «начальник управління комунальної власності, містобудування, архітектури, майнових і земельних відносин Військово-цивільної адміністрації м. Мелітополь»;

- протоколом огляду від 05.06.2023 з додатками – диском CD-R, в ході якого оглянуто офіційний сайт політичної партії рф «Єдина росія» та у розділі кандидати встановлено, що Голішніков А.В. обривільно зайняв посаду т.зв. «начальник управління комунальної власності, містобудування, архітектури, майнових і земельних відносин Військово-цивільної адміністрації м. Мелітополь»;

- протоколом огляду від 03.08.2023 з додатками – диском CD-R, в ході якого оглянуто публікацію на сайті «www.list-org.com», згідно чого встановлено, що Голішніков А.В. очолює так зване «Управления коммунальной собственности, градостроительства, архитектуры, имущественных и земельных отношений военно-гражданской администрации г. Мелитополь» (мова оригіналу), яке зареєстроване 22.12.2022 року та відноситься до державних установ суб'єктів російської федерації. Юридична адреса «Управления коммунальной собственности, градостроительства, архитектуры, имущественных и земельных отношений военно-гражданской администрации г. Мелитополь» - 272312, Запорізька область, Мелітопольський район, м. Мелітополь, вулиця Чернишевського, 26;

- протоколом огляду від 04.08.2023 з додатками – диском CD-R, в ході якого оглянуто публікацію на сайті «Audit-it.ru», згідно чого встановлено, що в період з 10.02.2023 року по 15.06.2023 року Голішніков А.В. обіймав посаду так званого «начальника управления коммунальной собственности, градостроительства, архитектуры, имущественных и земельных отношений военно-гражданской администрации г. Мелитополь» (мова оригіналу) та відповідно останній підтвердив легітимність такої псевдо влади, тим самим надав представникам іноземної держави допомогу в проведенні підривної діяльності проти України;

- протоколом огляду від 07.08.2023 з додатками – диском CD-R, в ході якого оглянуто публікацію під назвою «Военно-гражданская администрация Запорожской области информирует о выявлении объектов недвижимости безхозного имущества», що поширена на офіційному сайті так званої «Военно-гражданская администрация Запорожской области» «<https://zapgov.ru>», згідно чого встановлено, що окупаційна адміністрація, де обіймає посаду Голішніков А.В. на тимчасово окупованій території Запорізької області, проводить так звану

«націоналізацію» комунального та приватного майна;

- протоколом огляду предмету від 28.08.2023 з додатками – диском CD-R, в ході якого оглянуто електронні декларації Голішнікова А.В. за 2016-2020 роки, що підтверджує займання останнім посад в органах місцевого самоврядування, а саме Управління комунальною власністю Мелітопольської міської влади Запорізької області;

- протоколом слідчої дії - пред'явлення особи для впізнання за фотознімками, проведеної 11.07.2023, за участі раніше допитаного у провадженні учасника кримінального провадження Шостака Д.Ю., згідно якого останній упізнав серед осіб, пред'явлених на чотирьох фотознімках, відому йому особу обвинуваченого Голішнікова А.В., яка за її відомостями перейшла на бік ворога, обійнявши посаду в окупаційному органі влади;

- протоколом слідчої дії - пред'явлення особи для впізнання за фотознімками, проведеної 11.07.2023, за участі раніше допитаного у провадженні учасника кримінального провадження Захарчука Ю.В., згідно якого останній упізнав серед осіб, пред'явлених на чотирьох фотознімках, відому йому особу обвинуваченого Голішнікова А.В., яка за її відомостями перейшла на бік ворога, обійнявши посаду в окупаційному органі влади;

- протоколом слідчої дії - пред'явлення особи для впізнання за фотознімками, проведеної 28.11.2023, за участі раніше допитаної у провадженні учасника кримінального провадження Макарової Ю.Ю., згідно якого остання упізнала серед осіб, пред'явлених на чотирьох фотознімках, відому їй особу обвинуваченого Голішнікова А.В., яка за її відомостями перейшла на бік ворога, обійнявши посаду в окупаційному органі влади;

- протоколом слідчої дії - пред'явлення особи для впізнання за фотознімками, проведеної 28.07.2023, за участі раніше допитаного у провадженні учасника кримінального провадження Міщенка В.І., згідно якого останній упізнав серед осіб, пред'явлених на чотирьох фотознімках, відому йому особу обвинуваченого Голішнікова А.В., яка за її відомостями перейшла на бік ворога, обійнявши посаду в окупаційному органі влади.

Законність проведення негласних слідчих (розшукових) дій підтверджується дослідженими в судовому засіданні документами: клопотання про розсекречення матеріальних носіїв інформації від 13.09.2023 року, ухвала слідчого судді Волинського апеляційного суду від 21.09.2023, згідно якої надано дозвіл прокурору Зубаню С.О. на використання у кримінальному провадженні №22023030000000105 від 04.08.2023 року матеріалів негласних слідчих (розшукових) дій отриманих стосовно Голішнікова А.В., 03.01.1984 року народження в рамках кримінального провадження №2202303000000010 за ч.2 ст.28 ч.5 ст.111 КК України, а саме протоколу про проведення НС(Р)Д від 21.08.2023 року за №54/6/144-2576 з додатком – диском DVD-R №6/149-321 від 16.08.2023 року, ухвала слідчого судді Луцького міськрайонного суду Волинської області від 01.9.2023 року про надання дозволу на тимчасовий доступ до речей та документів в рамках кримінального провадження №22023030000000105 від 03.08.2023 року, а саме доступу до матеріалів кримінального провадження №2202303000000010 від 24.01.2023 року, протокол тимчасового доступу до речей і документів від 18.09.2023 року із додатками.

Крім того, під час судового розгляду досліджені такі документи, як: витяги з Єдиного реєстру досудових розслідувань за №2202303000000010 від 24.01.2023 року за ч.2 ст.28 ч.5 ст.111-1 та №22023030000000105 від 03.08.2023 року за ч.2 ст.111 КК України, постанова про визначення групи прокурорів та старшого прокурора групи прокурорів від 24.01.2023 року у кримінальному провадженні №2202303000000010, постанова про визначення слідчого для здійснення досудового розслідування у кримінальному провадженні від 24.01.2023 року у кримінальному провадженні №2202303000000010, постанова про визначення підслідності кримінального правопорушення у кримінальному провадженні від 27.01.2023 року у кримінальному провадженні №2202303000000010; постанова про доручення здійснення досудового розслідування кримінального правопорушення іншому органу прокурорів від 09.03.2023 року у кримінальному провадженні №2202303000000010; постанова про визначення групи прокурорів та старшого прокурора групи від 13.03.2023 року у

кримінальному проваджені №2202303000000010, постанова про створення слідчої групи для здійснення досудового розслідування та визначення старшого групи, який керуватиме діями інших слідчих від 15.03.2023 року у кримінальному проваджені №2202303000000010, постанова про виділення матеріалів щодо вчинення кримінального правопорушення в окреме кримінальне провадження від 04.08.2023 року у кримінальному проваджені №2202303000000010, постанова про створення слідчої групи для здійснення досудового розслідування та визначення старшого групи, який керуватиме діями інших слідчих від 04.08.2023 року у кримінальному проваджені №22023030000000105, постанова про зміну у групі прокурорів та старшого прокурора групи прокурорів у кримінальному проваджені від 22.08.2023 року у кримінальному проваджені №22023030000000105, постанова про оголошення розшуку підозрюваного від 29.09.2023 року, ухвала слідчого судді Луцького міськрайонного суду від 02.10.2023 про обрання стосовно Голішнікова А.В. запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою. Відомості, встановлені у зазначених документах, не є доказами винуватості обвинуваченого Голішнікова А.В. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.111 КК України. Водночас, ці дані свідчать про дотримання норм чинного кримінального процесуального законодавства під час здійснення досудового розслідування по даному кримінальному провадженню.

Суд враховує, що практика Європейського суду з прав людини вказує на необхідність оцінювати докази, керуючись критерієм доведення «поза розумним сумнівом». Таке доведення має впливати із сукупності ознак чи неспростовних презумпцій, достатньо вагомих, чітких і узгоджених між собою (Рішення ЄСПЛ від 14.02.2008 у справі «Кобець проти України» п. 43). Також має братися до уваги якість доказів, включаючи те, чи не ставлять обставини, за яких вони були отримані, під сумнів їхню надійність та точність (Рішення ЄСПЛ від 11.07.2013 у справі «Веренцов проти України» - п.86).

Вищевказані показання свідків Шостака Д.Ю. та Макарова Ю.Ю., кожного зокрема, та письмові докази узгоджуються між собою, не містять суперечностей, які б могли поставити під сумнів їх правдивість та достовірність.

Також суд критично відноситься до доводів захисника Руденка В.Р. з приводу того, що стороною обвинувачення порушено принцип змагальності сторін та свободи, оскільки на його думку обвинувачений Голішніков А.В. був позбавлений можливості на власний захист, можливості надавати показання, подавати докази, оскільки сторона обвинувачення не подала жодного доказу на підтвердження того, Голішніков А.В. був ознайомлений із публікаціями про його виклики, а також не подав доказів щодо того, що Голішнікову А.В. відомо про кримінальне правопорушення, з огляду на таке.

Відповідно до ст. 129 Конституції України та ст. 7 КПК України основними засадами судочинства в Україні є верховенство права, законність, рівність усіх учасників судового розгляду перед законом і судом, повага до людської гідності.

Враховуючи ті обставини, що Голішніков А.В. обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.111 КК України, знає про розпочате щодо нього кримінальне провадження і протягом тривалого часу переховується від органів досудового розслідування, ухвалою суду від 04.03.2024 року постановлено рішення про здійснення спеціального судового провадження стосовно вказаного вище обвинувального акту та, відповідно, судовий розгляд проводився за відсутності обвинуваченого. У зв'язку з цим обвинувачений Голішніков А.В. не був допитаний судом в якості обвинуваченого по суті пред'явленого йому обвинувачення.

Відповідно до ч.2 ст.7 КПК України зміст та форма кримінального провадження за відсутності підозрюваного або обвинуваченого (in absentia) повинні відповідати загальним засадам кримінального провадження, зазначеним у частині першій цієї статті, з урахуванням особливостей, встановлених законом.

Отже, кримінальне провадження за відсутності обвинуваченого повинно відповідати, у тому числі таким загальним засадам судочинства, як законність, рівність перед законом і

судом, презумпція невинуватості та забезпечення доведеності вини тощо (п. п. 2, 3, 10 ч. 1 ст. 7 КПК України).

Суть принципу законності відповідно до ч.1 ст.9 КПК України, крім іншого, полягає у тому, що під час кримінального провадження суд, прокурор та слідчий зобов'язані неухильно додержуватися вимог Конституції України, цього Кодексу, міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вимог інших актів законодавства.

Згідно з ч.1 ст.10 КПК України суть принципу рівності перед законом і судом полягає у тому, що не може бути привілеїв чи обмежень у процесуальних правах, передбачених цим Кодексом, за будь-якими ознаками, у тому числі за політичними переконаннями.

Зважаючи на специфіку спеціального судового провадження (ч.3 ст.323 КПК України), суд, зберігаючи неупередженість та безсторонність, надає особливого значення охороні прав та законних інтересів обвинуваченого як учасника кримінального провадження, яке відбувається за його відсутності, забезпеченню повного та неупередженого судового розгляду з тим, щоб до обвинуваченого була застосована належна правова процедура в контексті приписів ст.2 КПК України з дотриманням всіх загальних засад кримінального провадження з урахуванням особливостей, встановлених виключно законом. Ці особливості вимагають від суду прискіпливої оцінки кожного поданого доказу обвинувачення, відтак поріг вимогливості до доказування у даному випадку має бути підвищений.

Обвинувачений Голішніков А.В. будучи обізнаним, що відносно нього розпочато кримінальне провадження та обвинувальний акт направлено до суду, у судові засідання не з'явився, незважаючи на судові повістки (оголошення), надані до газети «Урядовий кур'єр». Суд вважає, що дослідженими у суді доказами винуватість Голішнікова А.В. у вчиненні інкримінованого йому кримінального правопорушення доведена.

Зважаючи достатньо забезпеченими під час судового розгляду процесуальні права сторони захисту та сторони обвинувачення на надання ними доказів на підтвердження та спростування висунутого обвинувачення, суд виходить із принципів реалізації права особи на справедливий суд, яке закріплено в ст.6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, за яким винуватість особи у вчиненні злочину має бути доведена поза розумним сумнівом.

Дане кримінальне провадження за відсутності обвинуваченого (in absentia) відповідає загальним засадам кримінального провадження, з урахуванням особливостей, встановлених законом. Стороною обвинувачення використані всі передбачені законом можливості для дотримання прав обвинувачених, зокрема, права на захист, на доступ до правосуддя, таємницю спілкування, невтручання у приватне життя.

Судом під час судового розгляду справи вживалися всі заходи для виклику обвинуваченого Голішнікова А.В. до суду та повідомлення про дату і час розгляду справи для забезпечення права на захист, також судом здійснені усі передбачені законом заходи щодо дотримання прав обвинуваченого на захист та доступ до правосуддя з урахуванням встановлених законом особливостей такого провадження.

Окрім того, сам ж захисник Руденко В.Р. в судовому засіданні зазначив, що не мав можливості зв'язатися з обвинуваченим.

Крім того, суд критично відноситься до позиції захисника Руденка В.Р. з приводу того, відсутності суб'єктивної сторони кримінального правопорушення, відсутності умислу на вчинення кримінального правопорушення, в якому обвинувачується Голішніков А.В., з огляду на наступне.

Частиною 1 ст.111 КК України визначено відповідальність за державну зраду, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, шпигунство, надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні

підривної діяльності проти України. Частиною 2 цієї статті передбачено відповідальність за вчинення тих самих діянь в умовах воєнного стану.

З суб'єктивної сторони державна зрада характеризується прямим умислом.

Згідно з ч. 2 ст. 24 КК України прямим є умисел, якщо особа усвідомлювала суспільно небезпечний характер свого діяння (дії або бездіяльності), передбачала його суспільно небезпечні наслідки і бажала їх настання.

Тобто, варто зазначити, що у складі кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.111 КК України, важливе значення має добровільність (якщо особа здійснювала відповідні дії не добровільно, а під примусом (байдуже яким), склад правопорушення відсутній).

Твердження захисника щодо відсутності суб'єктивної сторони та умислу на вчинення Голішніковим А.В. кримінального правопорушення, повністю спростовується дослідженими під час судового розгляду, які визнані відповідно до ст. 85, 86 КПК України належними і допустимими.

Таким чином, розглянувши кримінальне провадження з дотриманням положень ч.1 ст.337 КПК України, в межах висунутого обвинувачення, суд за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінального провадження, оцінивши кожний доказ, наданий стороною обвинувачення, з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупність зібраних доказів - з точки зору достатності та взаємозв'язку, вважає зазначені докази належними, допустимими, достовірними та в сукупності достатніми для ухвалення рішення про винуватість обвинуваченого Голішнікова А.В. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України.

Обираючи обвинуваченому Голішнікову А.В. вид та розмір покарання, суд враховує ступінь тяжкості вчиненого ним кримінального правопорушення, обставини вчинення такого, характер діянь, форму й ступінь вини, мотив вчинення кримінального правопорушення, дані про особу обвинуваченого та обставини, які пом'якшують та обтяжують її покарання.

Відповідно до змісту ст. 50, 65 КК України покарання має на меті не тільки кару, а й виправлення засуджених, а також запобігання вчиненню нових злочинів як засудженими, так і іншими особами. Суд, при призначенні покарання, враховує ступінь тяжкості вчиненого злочину, особу винного та обставини, що пом'якшують покарання. Особі, яка вчинила злочин, має бути призначено покарання, необхідне й достатнє для її виправлення та попередження нових злочинів.

Обставин, що пом'якшують покарання обвинуваченого Голішнікова А.В. передбачених ст.66 КК України, судом не встановлено.

Суд вважає за необхідне не визначати обтяжуючу обставину - вчинення злочину з використанням умов воєнного стану, оскільки така обставина відсутня у формулюванні обвинувачення.

Таким чином, зважаючи на той факт, що обвинувачений Голішніков А.В., як громадянин України, вчинив умисний особливо тяжкий злочин проти основ національної безпеки України в період встановленого в Україні воєнного стану, фактично підтримуючи ідеї військово-політичного керівництва російської федерації щодо політичної, ідеологічної, національної нетерпимості та ненависті до української нації та державності, а також антиукраїнські рухи, спрямовані на відокремлення від України частини її території і населення та націлені на агресивну ідеологічну мотивацію і розповсюдження таких же настроїв у решти населення Запорізької області та інших тимчасово окупованих територій і заперечення української державності, ураховуючи позицію прокурора, який просив призначити обвинуваченому покарання у виді позбавлення волі на строк п'ятнадцять років, з позбавленням права обіймати посади в органах державної влади та місцевого самоврядування, органах державного управління та контролю, підприємствах та організаціях

державної чи комунальної власності на строк 3 (три) роки, з конфіскацією належного на праві власності майна та позицію захисника, який просив виправдати Голішнікова А.В. в пред'явленому обвинуваченні, тому, з урахуванням всіх обставин кримінального провадження та особи обвинуваченого, підвищену суспільну небезпечність зазначеного кримінального правопорушення, його тяжкість, відсутність пом'якшуючих та обтяжуючих покарання обставин, що визначені ст.ст. 66, 67 КК України, а також приймаючи до уваги принципи законності, справедливості, обґрунтованості та індивідуалізації покарання, вважає, що виправлення та перевиховання обвинуваченого Голішнікова А.В. не можливе без ізоляції від суспільства та призначає йому покарання за ч. 2 ст. 111 КК України у виді позбавлення волі на певний строк, з конфіскацією усього належного йому на праві приватної власності майна.

На переконання суду, призначення обвинуваченому такого покарання буде справедливим, співрозмірним і достатнім для його виправлення, кари та запобігання вчинення нових кримінальних правопорушень як самим обвинуваченим, так і іншими особами, а також буде відповідати таким принципам Європейської конвенції з захисту прав людини і основоположних свобод як пропорційність обмеження прав людини, легітимна мета та невідворотність покарання.

Призначаючи обвинуваченому Голішнікову А.В. додаткове покарання у виді конфіскації майна, суд враховує положення ч.2 ст.59 КК України, відповідно до яких конфіскація майна встановлюється за тяжкі та особливо тяжкі корисливі злочини, а також за злочини проти основ національної безпеки України та громадської безпеки незалежно від ступеня їх тяжкості і може бути призначена лише у випадках, спеціально передбачених в Особливій частині цього Кодексу, тому, зважаючи, що Голішніков А.В. вчинив злочин проти основ національної безпеки України і санкція ч.2 ст.111 КК України безальтернативно передбачає конфіскацію майна, вважає за необхідне призначення додаткового покарання у виді конфіскації усього належного Голішнікову А.В. на праві приватної власності майна.

Крім цього, суд вважає, що Голішнікова А.В. необхідно позбавити права обіймати посади в органах державної влади та місцевого самоврядування, органах державного управління та контролю, підприємствах та організаціях державної чи комунальної власності, виходячи з наступного.

Так, санкція ч.2 ст.111 КК України не передбачає додаткове покарання у виді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, однак ч. 2 ст. 55 КК України визначено, що позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю як додаткове покарання може бути призначене й у випадках, коли воно не передбачене в санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини цього Кодексу за умови, що з урахуванням характеру кримінального правопорушення, вчиненого за посадою або у зв'язку із заняттям певною діяльністю, особи засудженого та інших обставин справи суд визнає за неможливе збереження за ним права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю.

Отже, з огляду на положення ч.2 ст.55 КК України, з урахуванням характеру кримінального правопорушення, вчиненого Голішніковим А.В., який станом на 14.02.2022 обіймав посаду головного спеціаліста управління комунальною власністю Мелітопольської міської ради Запорізької області, тобто був посадовою особою місцевого самоврядування та, використавши факт встановлення окупаційної влади на території міста Мелітополь Запорізької області у своїх особистих інтересах, з власної ініціативи, зраджуючи Присязі посадової особи місцевого самоврядування, перейшов на бік ворога в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану, що виразилось у добровільному зайнятті посади спеціаліста, а у подальшому з 10.02.2023 року – «начальника управління комунальної собсьвенности, градостроительства, архитектуры, имущественных и земельных отношений военно-гражданской администрации г. Мелитополь» (мова оригіналу), а починаючи з 15.06.2023 обійняв посаду «спеціаліста управління комунальної собсьвенности,

градостроительства, архитектуры, имущественных и земельных отношений военно-гражданской администрации г. Мелитополь» (мова оригіналу), суд визнав за неможливе збереження за ним права обіймати посади в органах державної влади та місцевого самоврядування, органах державного управління та контролю, підприємствах та організаціях державної чи комунальної власності.

При цьому, з огляду на вчинення Голішніковим А.В. суспільно-небезпечного кримінального правопорушення у сфері злочинів проти основ Національної безпеки України, а також відсутність кількох обставин, передбачених ст. 66 КК України, що пом'якшують покарання та істотно знижують ступінь тяжкості вчиненого ним кримінального правопорушення, суд, при призначенні покарання Голішнікову А.В. не вбачає підстав для застосування положень ст. 69 КК України.

Разом з цим, підстав для застосування ст. 75 КК України до обвинуваченого Голішнікова А.В., суд не знаходить.

Відповідно до п.2 ч.4 ст.374 КПК України у резолютивній частині вироку зазначаються, у разі визнання особи винуватою, рішення щодо речових доказів і документів та спеціальної конфіскації, рішення щодо заходів забезпечення кримінального провадження.

Ухвалою слідчого судді Луцького міськрайонного суду Волинської області від 02.10.2023 року відносно Голішнікова А.В., в порядку ч.6 ст.193 КПК України, обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою.

Вирішуючи питання про запобіжний захід щодо обвинуваченого Голішнікова А.В. суд вважає необхідним обраний обвинуваченому запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, залишити без змін до набрання вироком законної сили.

Даних щодо наявності постанов про визнання речових доказів, процесуальних витрат та накладення арешту на майно у даному кримінальному провадженні прокурором не надано.

Керуючись ст.ст. 368, 370, 374 КПК України, суд, -

У Х В А Л И В :

Голішнікова Андрія Володимировича визнати винуватим у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.111 КК України, призначивши покарання у виді позбавлення волі на строк 15 (п'ятнадцять) років, з конфіскацією усього належного йому на праві приватної власності майна.

На підставі ст.55 КК України, позбавити **Голішнікова Андрія Володимировича**, права обіймати посади в органах державної влади та місцевого самоврядування, органах державного управління та контролю, підприємствах та організаціях державної чи комунальної власності на строк 3 (три) роки.

Строк відбування покарання **Голішнікову Андрію Володимировичу**, рахувати з моменту приведення вироку до виконання, тобто з моменту фактичного затримання.

Строк відбування покарання у виді позбавлення права обіймати посади в органах державної влади та місцевого самоврядування, органах державного управління та контролю, підприємствах та організаціях державної чи комунальної власності **Голішнікова Андрія Володимировича**, обчислювати з моменту відбуття основного покарання.

Обраний в порядку ч. 6 ст. 193 КПК України відносно **Голішнікова Андрія Володимировича** запобіжний захід у вигляді тримання під вартою – залишити без змін.

На вирок може бути подана апеляційна скарга до Волинського апеляційного суду протягом тридцяти днів з дня його проголошення через Луцький міськрайонний суд Волинської області.

Вирок набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо таку скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги вирок, якщо його не скасовано, набирає законної сили після ухвалення рішення судом апеляційної інстанції.

Учасники судового провадження мають право отримати в суді копію вироку.

Копію вироку після проголошення негайно вручити захиснику обвинуваченого та прокурору.

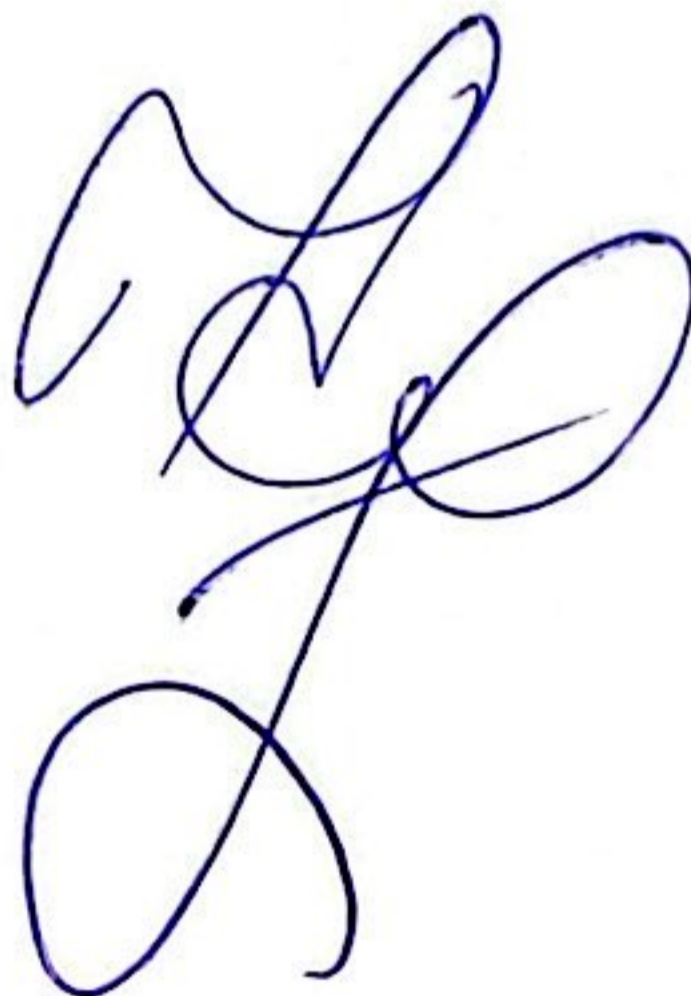
Інформацію про ухвалений вирок, опублікувати у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження згідно з положеннями статті 297-5 КПК України та на офіційному веб-сайті суду.

Головуюча: (підпис)

Судді: (підпис)
(підпис)

З оригіналом згідно

Суддя

К.О. Камінська